

ÉVKÖZI 28. VASÁRNAP**A év**

1–5 oldal

Olv.: Iz 25,6-10a – Fil 4,12-14.19-20 – Mt 22,1-14

Példabeszéd a királyi menyegzőről

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

***Szekularizált világban élünk!
Sajátosan mindent megváltoztat,
ami a keresztény értékrenddel kapcsolatos!***

Kedves Testvérek! Ezért rendkívül fontos, ha szeretnénk megújulni kereszténységünkben, hitünkben, akkor a legfontosabb igazságokat újra és újra át kell gondolnunk. A mai vasárnap sajátos módon föl is szólít bennünket erre!

Kedves Testvérünk, Anna, a közösségünkben Annuska 95. születésnapját ünnepli. Kérjük számára az Isten kegyelmi támogatását, hogy Isten 95 éven át megtartotta, bizonyára oka van erre. Egyébként semmi se történik az Isten elhatározása nélkül, csak mi nem tudjuk. Csodáljuk meg az Isten nagyságát ebben a 95 esztendőben!

Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket és bánjuk meg bűneinket,
hogy méltóképpen ünnepelhessük az Úr szent titkait!

Szentbeszéd

***Vészhelyzet van, de nemcsak az európai kereszténység
és általában a kereszténység van vészhelyzetben,
hanem az emberiség is!***

Kedves Testvérek! Szekularizált világban élünk, ahogy említettem már a szentmise bevezetőjében is. A szekularizált világnak nincs Istene! A szekularizált világnak nincsenek erkölcsi törvényei, isteni törvényekről nem is beszélve! A szekularizált világnak nemcsak az istenképe hiányzik, hanem az emberképe hamis!

***Ez a helyzet jelenti a vészhelyzetet:
istenkép nincs, emberkép hamis!***

Arra nincs idő, hogy a keresztény összejöveteleken egymást szórakoztassuk, hanem át kell gondolnunk, melyek azok az értékek, amelyek nélkülözhetetlenek ahhoz, hogy megmaradjunk embernek, ráadásképpen keresztény embernek is. Ez az érzés és tapasztalat mondatja velem azokat az igehirdetéseket, amiket jó ideje már próbálok a Testvérek elé állítani, hogy együtt gondoljuk át azokat az igazságokat, amelyek szükségesek ahhoz, hogy emberek maradjunk!

A mai vasárnap az istenképünkkel és az emberképünkkel kapcsolatos, ami minden vasárnap végül is előjön, ugyanis a keresztény eszmerendszerben és az üdvrendben ez mindenképpen meghatározó, ami azt jelenti, hogy Isten és ember története közös! Nyilvánvaló, ha nincs Isten, akkor ez nem kérdés. Akkor ez azt jelenti, hogy Istennel már ne is foglalkozzunk, - még

ha templomban is vagyunk - hanem azzal foglalkozzunk, hogy ilyen istennélküli világban megmenthető-e még az ember? Ha reálisak vagyunk, akkor igen-igen nagy baj van.

Egyébként is tele vagyunk panasszal. Mindenki valami miatt lázad, zúgolódik, elégedetlen, boldogtalan és nem történik semmi annak érdekében, hogy ez másképpen legyen. Nem tudom, mire várunk? Várjuk azt, hogy egyszer csak kimúlunk. Csakhogy, ez nem emberhez méltó gondolkodás. Mindenesetre a mai vasárnap evangéliumával az istenképet rendezi. Miről van szó? Isten örök szeretetéről, az üdvösség rendjének a megjelenéséről ebben a világban, ebben a földi életben. Miért fontos az istenkép rendezése, ez most már csak nekünk? Akinak nincs Istene, azzal kár is foglalkozni ebben az értelemben.

***Csak sajnós az is az igazsághoz tartozik,
hogy ebben a materialista, szekularizált világban
a mi istenképünk is egyre rosszabb!***

Egy kicsit mindig baj volt az istenképünkkel, mert gyarló emberek vagyunk akkor is, ha hívők és vallásos emberek vagyunk. Kicsit úgy gondolkodtunk az istenkapcsolatunkról, hogy Isten egy biztosíték, teljesíti azt, amit mi már nem tudunk megtenni: Jöjjön az Isten! Nyilvánvaló, ez egy hamis istenkép. Kicsit olyan, mint a zsidóké volt: Isten a minden megoldás Istene!

Ez is egy nagy előrelépés volt a pogány istenek világából. De elferdült az Istennel kapcsolatban lévő emberek istenképe, a miénk is, az egyháziaknak, az Egyházhoz tartozó emberek istenképe is kicsit olyan automataszerűen működött ez a kapcsolat, nem a bibliai istenkép szerint, nem Jézus Krisztus által meghirdetett istenkép szerint.

Ez az egyik, amit tisztázni szeretnék. A másik ennek kapcsán a mi emberképünk, amely ebben a világban katasztrofális helyzetbe jutott. Az összes gondunk, panaszunk, elégedetlenségünk az emberkép válsága. Még egyszer mondom, Isten már nem számít, mert senki nem számol vele, sajnós még a hívő, vallásos emberek legtöbbje sem. Csak annyi van, hogy jó, hát igen, legyünk kapcsolatban Vele, mert jó, ha van ez a kapcsolat. Csakhogy mire?

A mai vasárnap üzenete istenképünket tisztázza:

***Isten örök szeretetének és üdvözítő tervének megjelenését
ebben a világban!***

Ennek az istenképnek két eleme van. Az egyik Isten szeretete, amely soha se fogy el. Istent nem lehet kiábrándítani. Nem tudunk olyanok lenni, hogy Isten kiábránduljon belőlünk. A másik Isten üdvözítő terve, mert Isten annyira szereti az embert, hogy mindenképpen meg akarja menteni akármilyen a gondolkodása, a magatartása. Miért fontos az istenképünk? Azért, mert Isten minden embert szeret, ezzel Isten igazolja az embert! Ez döntő kérdés!

***Isten általa igazol
személy szerint külön-külön mindegyikünket,
hogy szeret!***

Ennek kell megjelenni mindennapjainkban, mint istenképünknek! Istentől tanulva, a szeretet Istentől tanulva az istenképünk azt jelenti, hogy egymást szeretetünkkel igazoljuk. Akit szeretnek, annak létjogosultsága van. Akit nem szeretnek, azt kilökték az emberi közösségből. Akit nem szeretnek, az nem találja a helyét. Ez az istenkép egyik vonása!

A másik az üdvösségterv. Erről is volt ígérvírtetés egy egész vasárnap: az ember megmentése! Az embert önmagától kell megmenteni, az önzésétől! Isten a szeretetével akar átalakítani minket, önző embereket, hogy megszabaduljunk önzésünkben. Az önzés határoz meg mindent az istennélküli világban, ez elhatalmasodott, nincs is más törekvésük.

Ez azt jelenti, hogy nem lehet egy önző embernek kapcsolata se az Istennel, sem a másik emberrel. Az üdvösségterve Istennek, - ez a másik eleme az istenképnek - minket akar megmenteni önmagunktól, mert önző emberrel az Isten se tud kapcsolatot teremteni.

Ha továbbvisszük:

***Isten nemcsak az Isten és ember kapcsolatot akarja megmenteni,
hanem az ember és ember kapcsolatot is!***

Önző emberek nem tudnak egymással kapcsolatban lenni!

Hiába a próbálkozás. Gondoljuk csak el, két önző embert összezárnak mondjuk a házasságban. Mi lesz a vége? Amit tapasztalunk, önző emberek nem tudnak emberi kapcsolatban létezni. Nincs, megszűnt. Csak önzetlen emberek tudnak összetartozni a másik emberrel. Ez önzetlenségünk megjelenítése, a szeretetünk! Csak azzal tartozhatok össze, akit szeretek. Ez azt jelenti, hogy nem magamra gondolok a kapcsolataimban, hanem a másik emberre. Az önzésnek ijesztő következményei vannak ebben a világban.

Ezért az istennélküli világ emberképe romokban van. Önző emberek gyűlevész serege az emberiség mindennapja! Ezért olyan döntő a megváltás! Ezért olyan döntő az Isten üdvterve, hogy minket alkalmassá tegyen arra, hogy össze tudjunk tartozni egymással. Ha ez nincs meg, akkor nincs haza, akkor nincs család, akkor nincs nemzet, akkor nincs közös érdek! Ez darabokra szaggatja a társadalmat, ettől szenvedünk! Halálosan komoly kérdés ez!

Nem egyszerű helyreállítani az istenképet. Elfogadni az Istent, aki így fordul felénk, nem könnyű, még nehezebb rendezni az emberképet, amit Isten nélkül nem tehetünk meg, lehetetlen! Következésképpen darabokra szakad az emberi társadalom. Akkor innen hogyan tovább? Nyilvánvaló, az igazság tudása semmit se ér önmagában, csak akkor, ha azt életre váltjuk. Úgy tűnik, Isten akarta emberképünket Isten nélkül képtelenség fölépíteni!

Mindenki tudja ezt és erre vágyik, csak amikor ezt meg kell valósítani, akkor az önzésünk, az akarnokságunk mindent eltapos. Marad egy nagy hiány, egy vágy. Miért fontos ez? Az Isten a választott néppel szövetséget kötött. A választott nép fiai megszegték ezt a szövetséget. Az Isten aztán Jézus Krisztus által szövetséget kötött minden emberrel, egészen szoros szövetséget azokkal, akik Istenhez tértek és jó esetben olyan emberképük alakult ki, amely szerint az ember alkalmas arra, hogy Istenre figyelő, Isten akaratát elfogadó, Isten törvényeit életébe beépítő ember legyen és

megszülessen egy új közösség, a megváltottak közössége!

Mi se teljesítettük, nem is tudjuk tökéletesen, mert gyarló, esendő emberek vagyunk. Ez borzasztóan megnehezedett az ateista, szekularizált világban és látjuk, mennyire hat ránk a szekularizált világ, széttzilálta a kereszténységet. Úgy látszik, igazán, komolyan nem épült ki a mi igazi istenképünk, ennek nyomán az emberképünk se! Az ideákat, a célokat látjuk, ismerjük, vágyakozunk rá. Csak ez megvalósíthatatlan az önmagunkról való lemondás nélkül.

A mai példázat csodálatos módon fejezi ezt ki. Isten ünnepet akar velünk, ünnepelni csak az egymással kapcsolatban lévő emberek tudnak. Platón híres műve, a „Lakoma” a pogány világban ezt az isteni igazságot mondja ki: az ünnep azoknak az embereknek az együttléte, akik valamiképpen megvalósították ezt az értékrendet, de még Isten nélkül. Pál apostol, amikor Athénban prédikált, pont ezt mondta: Ti azt az Istent imádjátok, akiről nem is tudtok, én meghirdetem nektek ezt a láthatatlan Istent. Platón Lakomája erről szól.

Isten velünk lakomát akar, sőt lakodalmat. Micsoda különbség! Erről szól a mai evangélium, lakomát akar azokkal, akikkel összetartozik. Azokkal, akik a menyasszony, Isten a vőlegény!

***Isten Fia, Jézus Krisztus a vőlegény,
Ő akar esküvőt tartani velünk!
Ez a kereszténység lényege: egy lakodalom!***

Micsoda különbség egy lakodalom és általában egy ünnep között! Lakodalomban ott van két fiatal tele reménnyel, tele várakozással, tele azokkal az értékekkel, amikről itt beszéltem. Aztán kiderül másnap, hogy... De ez az isteni terv! Lakodalmat akar velünk az Isten! Hallottuk, – most kicsit átvitt értelemben utalok az evangéliumra – a király a fiának lakodalmat tart, egymás után mentegetik ki magukat. Micsoda döbbenetes ez is!

Most visszamegyünk az Isten velünk kötött házasságára, a lakodalom képére. Nagyon érdekes, a Biblia az örök üdvösségünket is egy örök lakomaként írja le. Mi igen sokszor semmi dolgok miatt kimentjük magunkat a lakodalomról. Az istennélküli ember egész magatartása: Meghívna valahova, föl kell öltözni, végig kell gondolni, kik lesznek még ott, azokkal beszélgetni is kell, alkalmazkodni kell, inkább el se megyek. Ezek mind-mind arról szólnak, hogy mennyire zsigereinkben van a kényelem. Értékrendi válság, amely értékek csak akkor tudnak megvalósulni, ha bennünk megvan az áldozatkészség az alkalmazkodáshoz, amit szeretetnek mondunk! Egymás megmentésének mondunk! Egymás igazolása!

Miért annyira fontos? Mert otthon az ember csak annak az embernek az életében van, aki elfogadja. Ki fogadja el? Az, aki szereti! Otthon nem a lakásunk, ahova innen majd megyünk haza, ott meghúzzuk magunkat. Otthon az, ahol valaki vár bennünket, aki talán a templomba soha se jön el. Nem kis vállalkozás vele otthon lenni! Akkor érezzük magunkat igazán otthon, ha egymást beengedjük az életünkbe, helyet adunk egymásnak az életünkben! Ez az ünnep!

Megszűnik a másik otthontalansága. Nem a hajléktalanok a csupán otthontalanok, azokat nézzük így. Igen sokszor mi legalább olyan otthontalanok vagyunk, csak nekünk van tető a fejünk fölött. Otthon a másik ember szívében van, ahol szeretettel helyet adnak a másik embernek! A helyes istenképből kialakuló emberkép szerint ez az emberi élet értelme és célja! Mi igen sokszor minden apróság miatt erről megfeledkezünk, vagy nem is akarjuk, közben szenvedünk az otthontalanság miatt.

Sok mindent lehetne még erről az evangéliumi szakaszcól mondani. Csütörtökön is ünnepeltünk itt. Hétköznapi 11 percet prédikáltam, Magyarok Nagyasszonyának ünnepe volt. Már szálingóztak az emberek, mert 25 perces szentmisére vannak beütemezve. Mit lehet ilyen esetben a jövőről mondani, a jövőt építeni? Ez ellen lehet tiltakozni is, csak akkor az élet ellen tiltakozunk, ha nem vagyunk hajlandók a hétköznapiokból kivetközni! Ez is sajátos kérdés.

Ma az emberek vasárnap is a hétköznapi ruhájukban jönnek. Nem tudom, mikor veszik föl a vasárnapi, vagy ünnepi ruhájukat? Amikor egy nagy ember meghívást ad?

Ki nagyobb az Istennél?

Nem a ruha teszi az embert! Istenkapcsolat teszi az embert! Az emberkapcsolat teszi az embert! Izgalmas kérdések! Befejezem, csak egy kemény kérdést még eloszlatok!

Az evangéliumi példa szerint egy vendéget kidobtak. Mondta a gazda, hívjatok be jókat, rosszakat, bárkit. Jöjjön, - ha már nem jönnek azok, akiknek vasárnap meghúzzák a harangot - jöjjenek, akik akarnak. Mindenki jön, nem nézi Isten soha, az Egyház se, hogy ki honnan jön és kicsoda. Egyet ezek közül kidobnak, mert nincs menyegzős ruhája. Mi ezt nem értjük! Amikor ez megfogalmazódott, akkor mindenki értette! Ugyanis abban a világban, akit meghívtak a lakomára, azt fogadták az ajtóban, azt is, aki egyszerűen odajött és nem tartozott az első meghívottak közé. Megmosták a lábukat és új ruhát adtak rájuk!

Ez volt a probléma ezzel az emberrel: Hogy jutott be? Hogyan nincs rajta új ruha? Nem mosta meg senki a lábát? Senki nem adott rá új ruhát? Átvitt értelemben mondom: hogy tudna ünnepelni a keresztényekkel együtt az, akinek se Istene, se embere nincs? Ez az a bizonyos ruha! Betévedhet valaki egy templomba, de ha Istene sincs, emberképe sincs, akkor unalmasan kifordul, mert itt sokkal többről van szó!

***Mi Istennel találkozunk
és egymással!
Abban az értelemben, ahogy erről szóltam!***

Találkozunk!

+ A M E N +

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek! Az Isten áldása segítsen bennünket! Nem könnyű ateista, szekularizált világban keresztényként élni, keresztény közösséget létrehozni még nehezebb! Gondoljunk az első keresztényekre, teljesen idegen világban - sőt, akik üldözték is őket - olyan közösségeket hoztak létre, hogy a pogányok is így vélekedtek:

Nézzétek, hogy szeretik egymást!

Ez az egymás iránti szeretetük vonzotta ebbe a közösségbe a kívül lévő embereket! Ezen kell elgondolkodnunk, vajon a mi közösségeink olyan vonzóak-e, hogy kíváncsognak ide a pogányok, istentelenek? Nehezebb a helyzetünk, mert ennek a világnak az istentelenjei egészen mások, mint abban az időben voltak!

Isten segítse mindnyájunkat!